

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1422/2016
31.08.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Рудин Лагунчић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и „ВВ“ из ..., чији је пуномоћник Небојша Самарцић, адвокат из ..., ради раскида уговора, исплате и накнаде штете, одлучујући о ревизији друготуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3056/15 од 16.12.2015. године, у седници одржаној 31.08.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог „ВВ“ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3056/15 од 16.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 2497/11 од 02.09.2015. године, у првом ставу изреке, одбијени су главни и евентуални тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила и то главним захтевом раскид, а евентуалним захтевом поништај, уговора о девизном депозиту грађана број ... од 08.03.2010. године закљученог између тужиле и друготуженог, те да се тужени обавезу да јој исплате 11.500 евра, са означеном каматом, као неосновани. У другом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезу да јој на име накнаде материјалне штете исплате 11.500 евра са означеном каматом. У трећем ставу изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка као неоснован. У четвртом ставу изреке обавезана је тужилца да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.250,00 динара, док је преко тога до тражених 140.250,00 динара захтев за накнаду трошкова одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3056/15 од 16.12.2015. године, у првом ставу изреке, жалба тужиле је делимично усвојена, па је пресуда Основног суда у Старој Пазови П 2497/11 од 02.09.2015. године преиначена, тако што су обавезани тужени да тужилци исплате 11.500 евра, са означеном каматом и да јој накнаде трошкове поступка у износу од 186.650,00

динара, са законском затезном каматом од 02.09.2015. године до исплате, док је у преосталом побијаном делу којим су одбијени тужбени захтеви за раскид и поништај уговора о девизном депозиту грађана, првостепена пресуда потврђена и жалба одбијена. У другом ставу изреке, обавезани су тужени да тужиљи накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 133.900,00 динара. У трећем ставу изреке, одбијен је захтев друготуженог за исплату трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, друготужени је благовремено изјавио ревизију, у којој је предложио да се о ревизији одлучи применом члана 395. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Новом Саду, решењем РЗ 38/16 од 09.06.2016. године, није предложио Врховном касационом суду да одлучује о ревизији тужиоца у смислу члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09).

Врховни касациони суд је, испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/14), закључио да ревизија није дозвољена.

Чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), прописано је да ће се поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09). Међутим, према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, који је ступио на снагу 31.05.2014. године), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 16.12.2015. године, дакле после ступања на снагу новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14).

Тужба у овој парници ради раскида уговора исплате и накнаде штете поднета је 11.10.2011. године, а вредност спора је 11.500 евра.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић